

הספד קורות החיים של איתי - החלק (השני) של מעיין-צבי - רוזנבלום

בתחילת שנות השמונים, בהיותו עדיין סטודנט לפילוסופיה והיסטוריה באוניברסיטת תל-אביב, פגש איתי את שולי. התפתחה ביניהם אהבה גדולה, שהובילה להחלטתו לעזוב את משמור-העמק ולעבור לחיות במעיין צבי. בשלב זה סיים בהצטיינות את לימודיו, והוצעה לו מלגה להמשיך לימודים במסלול מקוצר ישירות לדוקטורט.

אולם איתי בחר להשתלב בענפי הקיבוץ מתוך רצון להתערות בקהילה החדשה ולתרום לה, עם המוטו הידוע שלו: "אני אשתלב היכן שזקוקים לי".

בתוך שנה מיום קבלתו לחברות הוא כבר היה חבר בוועדת חברים, ולאחר מכן בוועדת משק, ובשנת 1988 נבחר לקדנציה הראשונה שלו כמזכיר הקיבוץ במשותף עם ציפי הראון.

עם סיום כהונתו, נבחר לחבר ועדת עבודה בנוסף לליווי משקי-כלכלי של המזכירות.

בשנות התשעים שימש בתפקידים כה רבים, שקצרה היריעה והזמן לתאר את כולט. נציין רק כמה מהמרכזיים שבהם: נציג מעיין-צבי במועצת התק"מ, חבר מועצת ה"נהלים של "סקופוס", חבר ועדות משק ומזכירות פעיל בפיתוח תחום היגידות, חבר בצוות הנסיון וחבר ההנהלה החברתית.

כמקביל לכל זאת איתי השתלב ב"סקופוס" (ובהמשך גם ב"סקופוסטק") בתחום כח האדם, תפקיד בו שימש עד יומו האחרון.

בשנת 1999 נבחר שוב למזכיר במשותף עם יוסי זיוון וסטנלי מירון לקדנציה של 3 שנים. בקדנציה זו החל הקיבוץ תהליך הפרטה עמוקה ומהירה, על כל המשתמע מכך. איתי ניסה ככל יכולתו לסייע, לזנוך ולאזן. אינו ספק שתקופה זו גבתה ממנו מחירים כבדים בהתמודדות עם קהילה בתקופה של יערה חברתית, חשש וחוסר יציאות.

לאחר סיום תפקיד זה, בעקבות השינויים בקיבוץ, יצא ללימודי ביטוח. במהלך השנים שלאחר מכן ועד לימיו האחרונים, עסק בביטוח העובדים השכירים במפעלים.

בעבודה זו עסק כמעט ללא כל תמורה כספית, בהיותו פנסיונר. הוא עשה זאת בלב שלם ובמסירות מתוך רצון להמשיך ולתרום ככל יכולתו.

בכל אותו הזמן, איתי המשיך והשתלב בכל הוועדות המרכזיות של הקהילה: ועד ההנהלה, מרכז ועדת ביקורת וחבר וועדת תק"ה: ועדה הדואגת לרווחת החברים הנזקקים.

חשוב לציין, שבנוסף להיותו איש ציבור מסור, הגון, ישר וחרוץ, איתי היה גם ראש משפחת רוזנבלום, המשפחה החדשה שבנה כאן במעיין-צבי, והיה בן-זוג חם, נאמן ומסור בכל נשמתו לשולי, והורה לכל דבר לפנות לימור עדי וענבל, בנוסף לילדיו מנישואיו הראשונים ארז ויפעת. בהמשך הפך סב פעיל ואוהב לכל נכדיו: רון וגלי ילדיה של יפעת, ליה וגיל ילדיה של לימור, צוף דרור עופר וכליל ילדיו של ארז, מיקה נעמה ואליה בנותיה של עדי, ויהונתני בנה של ענבל. איתי אהב את כל נכדיו, והם השיבו לו באהבה גדולה.

ביום ראשון האחרון, בסביבות השעה שמונה בערב, סיים השתלמות בקורס דירקטוריונים, ורגע לפני שעמד לחזור הביתה, התנדב להסיע את המבקרת לרכבת בבנימינה. בדרכו חזרה הביתה עבר אירוע מוחי. אפילו ברגע הקשה הזה עשה כל מאמץ שלא לפגוע במכוניות אחרות והיטה את ההגה אל מחוץ לנתיב.

מעשיו האחרונים בחייו וגם הדרך בה נפטר מבטאים באופן בלתי מכוון ובלתי מתוכנן את תמצית הערכים של תפיסת עולמו: לתת ולא להפוך לנטל, לתרום ולא להכביד.

איתי, אתה תחסר לנו מאד, בכל רמה - קיבוצית, חברתית, משפחתית ואישית.

אנחנו כבר מתגעגעים.